

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 6Sžo/5/2013                    |
| Identifikačné číslo spisu: | 6012200693                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 29.01.2014                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Jozef Hargaš             |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2014:6012200693.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: Y.D., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XXXX/XX, L., W. B. T., proti odporcovi: Centrum právnej pomoci, Kancelária Nitra, so sídlom Štefánikova trieda 88, 949 01 Nitra, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu sp. zn. 1N 2138/12 zo 6. júla 2012, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23/Sp/8/2012-12 z 25. októbra 2012, jednohlasne, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23/Sp/8/2012-12 z 25. októbra 2012 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

### Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len ako „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) postupom podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len ako „OSP“) potvrdil rozhodnutie, ktorým odporca v súlade s § 10 ods. 5 zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon č. 327/2005 Z. z.“ alebo „zákon o poskytovaní právnej pomoci“) nepriznal navrhovateľovi nárok na poskytovanie právnej pomoci. O trovách konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP a navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko nebol v konaní úspešný. Zároveň rozhodol, že o poplatkovej povinnosti navrhovateľa bude rozhodnuté osobitným uznesením.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku dôvodil, odvolávajúc sa na ustanovenia § 6 ods. 1 a § 8 zákona č. 327/2005 Z. z., že jeho úlohou bolo v danom prípade preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia odporcu sp. zn. 1N 2138/12 zo 6. júla 2012, ktorým podľa § 10 ods. 5 citovaného zákona nebol žiadateľovi Y.D. priznaný nárok na poskytovanie právnej pomoci. Uviedol, že z obsahu napadnutého rozhodnutia vyplýva, že dôvodom jeho vydania bola skutočnosť, že odporca na základe priložených listinných dokladov mal preukázané, že navrhovateľ ako žiadateľ nesplnil podmienku vylúčenia zrejmej bezúspešnosti sporu, ktorá je nevyhnutným predpokladom na poskytnutie právnej pomoci v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z. dodajúc, že odporca v odôvodnení rozhodnutia

argumentoval tým, že úspešným žiadateľom v konaní o priznanie nároku na právnu pomoc môže byť len ten, kto súčasne preukáže splnenie všetkých troch podmienok v zmysle citovaného § 6 ods. 1 citovaného zákona. Argumentoval ďalej tým, že ustanovenie § 8 zákona č. 327/2005 Z. z. nepredstavuje taxatívny výpočet skutočností, na ktorý musí odporca pri posudzovaní otázky zrejmej bezúspešnosti sporu prihliadať, avšak na konkrétne skutočnosti, ktoré sú v citovanom ustanovení výslovne uvedené má centrum prihliadať vždy doplniac, že rozsah posúdenia zrejmej bezúspešnosti sporu je v kompetencii odporcu, závisí od okolností konkrétneho prípadu, pričom za účelom rozhodnutia o nároku fyzickej osoby na poskytnutie právnej pomoci sa odporca musí otázkou zrejmej bezúspešnosti sporu zaoberať, pretože bez splnenia tejto podmienky, že „nejde o zrejmu bezúspešnosť sporu“ nemožno požadovaný nárok na poskytnutie právnej pomoci priznať, aj keď žiadateľ ďalšie dve podmienky splnil.

Poukázal na to, že žiadateľ (navrhovateľ) podal žiadosť odporcovi dňa 26. júna 2012, ktorú odôvodnil tým, že o poskytnutie právnej pomoci žiada vo veci označenej „nečinnosť orgánu verejnej správy (§ 250t OSP) ústavná sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 a nasl. Ústavy SR“. V tejto súvislosti uviedol, že z uznesenia Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/87/2011-28, ktorým bol návrh zamietnutý a konanie o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy zastavené mal preukázané, že vec sa týkala konania o zmenkovom inkase vedeného pod sp. zn. 3981/2010, v ktorom Mesto Dubnica nad Váhom v pozícii žalovaného nekonalo, ktorá skutočnosť ohrozuje jeho základné práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a poukázal na to, že proti rozhodnutiu Krajského súdu v Trenčíne nie je prípustné odvolanie.

Odvolávajúc sa na ustanovenie § 246c ods. 1 OSP, konkrétne, že opravný prostriedok je v konaní podľa piatej časti OSP prípustný len vtedy, ak je to v tejto časti ustanovené (opravným prostriedkom je aj dovolanie) poukázal na to, že zo žiadneho ustanovenia piatej časti OSP nevyplýva prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu súdu v správnom súdnictve, ktorá skutočnosť znamená, že neprípustnosť dovolania je prekážkou ďalšieho konania vo veci aj pred Najvyšším súdom SR a z uvedeného dôvodu mal za to, že nebol dôvod na poskytnutie právnej pomoci, keďže išlo o zrejmu bezúspešnosť sporu. Preto napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdil.

Proti rozsudku krajského súdu podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa podľa § 250l ods. 2 OSP v spojení s § 250ja ods. 3 OSP a § 221 ods. 1 písm. f/ a h/ OSP, respektíve jeho zmeny v podobe zrušenia rozhodnutia odporcu.

Dôvodil predovšetkým tým, že nebol dňa 25. októbra 2012 súdom prvého stupňa z ÚVV (Ústav na výkon väzby) príkazom predvedený na nariadené pojednávanie, hoci bolo v predvolaní uvedené, že ho súd potrebuje vypočuť.

Ďalej namietal porušenie princípu kontradiktórnosti (§ 18, § 114 ods. 2 OSP) nezaslaním kópie vyjadrenia odporcu na zaujatie repliky majúcej za to, že krajský súd na vyjadrení odporcu postavil svoj rozsudok. Opakovane uviedol, že mu postupom súdu prvého stupňa bola odňatá reálna možnosť konať vo verejnom procese pred zákonným súdom (sudcom) zmarením všetkých mu priznaných procesných práv OSP, EĎP, Paktom a Ústavou SR jeho nepredvedením z ÚVV a vykonaním pojednávania v jeho neprítomnosti bez jeho súhlasu v rozpore s čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

Tiež namietal nesprávne právne posúdenie merita veci konkrétne „zrejmu bezúspešnosť sporu“ proti právoplatnému uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/87/2011-28 pre neprípustnosť odvolania a dovolania, uvedúc, že toto konštatovanie je síce správne, avšak on sa u odporcu domáhal právnej pomoci v konaní podľa § 127 ods. 1 a nasl. Ústavy SR proti právoplatnému uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/87/2011-28 a dodal, že súd prvého stupňa opomenul, že sťažnosť v zmysle čl. 127 Ústavy SR je tiež reálne dostupný mimoriadny opravný prostriedok s tým, že ho môže realizovať iba s právnou pomocou v zmysle § 20 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. V tejto súvislosti poukázal na to, že konanie pred Ústavným súdom SR proti protiústavnému uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/87/2011-28 stále prebieha, sťažnosť nebola odmietnutá podľa § 25 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z., pričom sa čaká na ustanovenie advokáta Centrom právnej pomoci a z uvedeného dôvodu mal za to, že bolo povinnosťou súdu prvého stupňa skúmať, či je ústavná sťažnosť sťažovateľa podľa čl. 127 Ústavy SR účinným, efektívnym a procesne prípustným mimoriadnym opravným prostriedkom proti protiústavnému a právoplatnému uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/87/2011-28, ktoré prima facie odporuje právnym záverom Ústavného súdu SR III. ÚS 282/2011 a II. ÚS 10/2012-9, ako aj dikcii § 28 ods. 1, 2 zákona SNR č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov.

Záverom namietal nulitu napadnutého rozhodnutia odporcu upozorniac, že krajský súd tejto námietke nevenoval pozornosť, ktorú vzhliadol v tom, že rozhodnutie mala podpísať vedúca CPP, inak v jej mene iná splnomocnená (určená) osoba, nie T.. I. Y. vo vlastnom mene bez uvedenia za koho rozhodnutie podpisuje.

Odporca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa zotrvať na svojom rozhodnutí a dôvodoch v ňom uvedených považoval za potrebné vyjadriť sa k odvolacím námietkam navrhovateľka.

Ku skutočnosti zaslania, resp. nezaslania vyjadrenia k opravnému prostriedku uviedol, že nie je oprávnený sa k uvedenému vyjadriť, pretože ide výlučne o úkon súdu. Ku skutočnosti predvedenia navrhovateľa na pojednávanie prostredníctvom súdu konštatoval, že nakoľko ide o civilné konanie súd nemá povinnosť zabezpečiť eskortu osoby nachádzajúcej sa v ÚVV na pojednávanie doplniac, že súdu vyplýva povinnosť doručiť predvolanie na pojednávanie účastníkom konania (pokiaľ súd nerozhodne bez nariadenia pojednávania), pričom súd si túto povinnosť splnil. Majúc za to, že navrhovateľ sa v odvolaní voči rozhodnutiu centra nevyjadruje adekvátne k dôvodom nepriznania právnej pomoci, a to najmä k dôvodu, že vlastným konaním spôsobil nemožnosť doručenia odpovede mesta Dubnica nad Váhom poukázal na to, že súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1 OSP) a preto úlohou krajského súdu bolo preskúmať zákonnosť jeho postupu a rozhodnutia a nie skúmať, či ústavná sťažnosť sťažovateľa podľa čl. 127 Ústavy SR je účinným, efektívnym a procesne prípustným mimoriadnym opravným prostriedkom. V tejto súvislosti ďalej uviedol, že posudzovanie splnenia podmienok na poskytovanie právnej pomoci je vecou úvahy správneho orgánu, k čomu sa nevyžaduje dokazovanie podľa § 120 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku, pričom súd v preskúmovacom konaní preskúmava iba, či rozhodnutie správneho orgánu vydaného na základe správneho uváženia nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom.

Odvolať sa na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/36/2011 z 22. augusta 2012 poukázal na to, že pokiaľ by sa právna pomoc poskytovala žiadateľovi napriek skutočnosti, že spor sa javí ako zjavne bezúspešný dodajúc, že v konkrétnom prípade okrem iných dôvodov žiadateľ nevyčerpal všetky opravné prostriedky pred podaním sťažnosti na ústavný súd, postupoval by pri hospodárení s finančnými prostriedkami štátu v rozpore s rozpočtovými pravidlami, v zmysle ktorých musí prihliadať aj na hospodárnosť a účelné použitie finančných prostriedkov.

K námietke, ktorou navrhovateľ poukazoval na nulitu napadnutého rozhodnutia uviedol, že T.. I. Y. konala na základe poverenia vydaného v súlade s § 9 Zákonníka práce dodajúc, že v danom prípade nejde o vzťah založený na základe splnomocnenia v zmysle § 32 ods. 1 Občianskeho zákonníka a preto tvrdenia navrhovateľa ohľadom nulity napadnutého rozhodnutia považoval za neopodstatnené a irelevantné.

Z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) ako súd odvolací súd (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 214 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je dôvodné.

Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

V správnom súdnictve preskúmajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené

záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP ).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní, pričom ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten, o koho práva v konaní ide.

Pri preskúmvaní zákonnosti rozhodnutia je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

Úlohou krajského súdu bolo postupom podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia odporcu sp. zn. 1N 2138/12 zo dňa 6. júla 2012, ktorým podľa ustanovenia § 10 ods. 5 zákona č. 327/2005 Z. z., odporca nepriznal navrhovateľovi nárok na poskytnutie právnej pomoci.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z. fyzická osoba má právo na poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti, ak

- a) jej príjem nepresahuje 1,4-násobok sumy životného minima ustanoveného osobitným predpisom a nemôže si využívanie právnych služieb zabezpečiť svojím majetkom,
- b) nejde o zrejmu bezúspešnosť sporu a
- c) hodnota sporu prevyšuje hodnotu minimálnej mzdy okrem sporov, v ktorých nie je možné hodnotu sporu vyčíslieť v peniazoch.

Z obsahu napadnutého rozhodnutia vyplýva, že dôvodom jeho vydania bola skutočnosť, že odporca mal na základe priložených listinných dokladov preukázané, že navrhovateľ ako žiadateľ nesplnil podmienku vylúčenia zrejmej bezúspešnosti sporu, ktorá je nevyhnutným predpokladom na poskytnutie právnej pomoci v zmysle ustanovenia § 6 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z. Odporca v odôvodnení rozhodnutia argumentoval tým, že úspešným žiadateľom v konaní o priznanie nároku na právnu pomoc môže byť len ten, kto súčasne preukáže splnenie všetkých troch podmienok v zmysle citovaného § 6 ods. 1 citovaného zákona.

Podľa § 8 zákona č. 327/2005 Z. z. pri posudzovaní zrejmej bezúspešnosti sporu centrum prihliadne najmä na to, či právo nezaniklo uplynutím času, či sa právo nepremŕčalo a či je žiadateľ schopný označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, ktoré sú dôležité na zistenie skutkového stavu.

Ustanovenie § 8 zákona č. 327/2005 Z. z. nepredstavuje taxatívny výpočet skutočností, na ktoré musí odporca pri posudzovaní otázky zrejmej bezúspešnosti sporu prihliadať, avšak na konkrétne skutočnosti, ktoré sú v citovanom ustanovení výslovne uvedené, podľa názoru odvolacieho súdu, má centrum prihliadať vždy. Rozsah posúdenia zrejmej bezúspešnosti sporu je v kompetencii odporcu a závisí od okolností konkrétneho prípadu.

Odvolací súd s odvolaním sa na ustanovenie § 6 citovaného zákona konštatuje, že odporca ako príslušný správny orgán, za účelom rozhodnutia o nároku fyzickej osoby na poskytnutie právnej pomoci, sa musí otázkou zrejmej bezúspešnosti sporu skutočne zaoberať, pretože bez splnenia podmienky, že „nejde o zrejmu bezúspešnosť sporu“ nemožno požadovaný nárok na poskytnutie právnej pomoci priznať, aj keď žiadateľ ďalšie dve podmienky splnil.

Z obsahu administratívneho spisu mal odvolací súd preukázané, že navrhovateľ dňa 26. júna 2012 doručil odporcovi „Žiadosť o poskytnutie právnej pomoci“ (ďalej len ako „žiadosť“) za účelom podania ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy SR, ktorou namietal zákonnosť uznesenia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 11S/87/2011 z 26. apríla 2012, ktorým konajúci súd zamietol návrh na konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy a zároveň zastavil konanie o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy. Z obsahu uznesenia Krajského súdu v Trenčíne je zrejmé, že Y.D. (navrhovateľ)

sa svojím návrhom domáhal konania proti nečinnosti Mesta Dubnica nad Váhom vo veci konania o zmenkovom inkase pod sp. zn. 3981/2010.

Z obsahu uznesenia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 13S/26/2010 z 25. augusta 2010 vyplýva, že navrhovateľ sa podaným návrhom domáhal, aby súd uložil odporcovi (Mesto Dubnica nad Váhom) povinnosť konať vo veci zmenkového protestu, riadne protest (protestnú listinu) vyhotoviť a tento mu doručiť. Krajský súd návrh zamietol argumentujúc tým, že navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis, za ktorý v danom prípade považoval zákon č. 191/1950 Sb. Toto uznesenie napadol navrhovateľ ústavnou sťažnosťou. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením III. ÚS 282/2011-12 z 21. júna 2011 sťažnosť navrhovateľa odmietol, pričom z odôvodnenia rozhodnutia ústavného súdu vyplýva, že „ústavný súd konštatuje ústavnú konformnosť konečného záveru rozhodnutia krajského súdu o neprípustnosti návrhu sťažovateľa z dôvodu nevyčerpania účinných primárnych prostriedkov právnej ochrany [ako sú napr. sťažnosť podľa ustanovení § 2 a nasledujúcich zákona č. 152/1998 Z. z. o sťažnostiach v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sťažnostiach“) v spojení s ustanovením § 24 ods. 2 s odkazom na ustanovenia § 16 ods. 3 zákona o obecnom zriadení, príp. sťažnosť podľa ustanovenia § 11 ods. 4 zákona o sťažnostiach]. Sťažovateľ teda stále disponuje možnosťou domôcť sa vo vzťahu k namietanej nečinnosti orgánu verejnej správy právnej ochrany prostredníctvom správnej žaloby, ak zákonom požadované vyčerpanie primárnych prostriedkov nápravy neprinesie želaný efekt - odstránenie pasivity odporcu. Na realizáciu ústavou zaručeného sťažovateľovho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zo strany všeobecného súdu existuje stále dostatočný priestor.“

Podľa názoru odvolacieho súdu v posudzovanom prípade je pre stanovenie „zrejmej bezúspešnosti sporu“ relevantné, či navrhovateľ po vydaní uznesenia Ústavného súdu SR III. ÚS 282/2011-12 z 21. júna 2011 vyčerpal podľa inštrukcií ústavného súdu účinné primárne prostriedky právnej ochrany, konkrétne či podľa ustanovení § 2 a nasledujúcich zákona o sťažnostiach podal sťažnosť na postup Mesta Dubnica nad Váhom, na ktoré prešla v súlade s ustanovením § 28 ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov v spojení s § 14 ods. 5 zákona č. 472/1990 Zb. o organizácii miestnej štátnej správy účinného do 24. júla 1996 pôsobnosť miestneho národného výboru protestovať zmenku (§ 79 ods. 1 zákona č. 191/1950 Sb.). Túto skutočnosť konštatoval aj ústavný súd v odôvodnení svojho uznesenia II. ÚS 10/2012-9 zo 6. marca 2012.

Z napadnutého rozhodnutia odporcu však odvolaciemu súdu nie je zrejmé, či navrhovateľ sťažnosť proti postupu mesta podal alebo nie. Odporca sa v odôvodnení svojho rozhodnutia pomerne rozsiahlo venoval pôsobnosti obce pri výkone samosprávy, ako aj pri prenesenom výkone štátnej správy dospiac k záveru, že zákon o obecnom zriadení neupravuje oblasť zmienek a šekov a ich protestácie do samosprávy obce a zároveň, že túto oblasť nezveruje do kompetencií obce ani kompetenčný zákon, na základe ktorého došlo k prechodu niektorých pôsobností z orgánov štátnej správy na obce a na vyššie územné celky. Zároveň bez bližšej konkretizácie upozornil na skutočnosť, že návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

Rovnako odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa neobstojí, nakoľko je založené na nesprávnej argumentácii. Z obsahu žiadosti navrhovateľa vyplýva, že tento odporcu požiadal o poskytnutie právnej pomoci vo veci podania sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy SR majúcej za to, že uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 11S/87/2011 z 26. apríla 2012 boli porušené jeho konkrétne práva a slobody. Teda navrhovateľ nežiadal o poskytnutie právnej pomoci vo veci podania riadneho resp. mimoriadneho opravného prostriedku v podobe dovolania, ktoré skutočne podľa ustanovenia § 246c ods. 1 OSP, prípustné v správnom súdnictve nie je. Z uvedeného dôvodu je preto potvrdenie odporcom vzhľadnutej „zrejmej bezúspešnosti sporu“ súdom prvého stupňa predčasné.

Podľa názoru odvolacieho súdu bude na účely posúdenia zrejmej bezúspešnosti sporu potrebné, aby súd prvého stupňa túto vyhodnotil v zmysle inštrukcií ústavného súdu, konkrétne je potrebné pripojiť spis Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 11S/87/2011, z obsahu ktorého by malo byť zrejmé, či navrhovateľ vyčerpal primárne prostriedky nápravy, konkrétne či podal sťažnosť na postup Mesta Dubnica nad

Váhom, respektíve túto skutočnosť preveriť priamo na Meste Dubnica nad Váhom. Až po zistení uvedenej skutočnosti bude možné bez akýchkoľvek pochybností posúdiť, či sa v danom prípade jedná o zrejmu bezúspešnosť sporu.

Záverom Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné usmerniť súd prvého stupňa, aby pri následnom preskúmaní zákonnosti rozhodnutia odporcu posúdil aj relevanciu námietky, ktorou navrhovateľ poukazoval na „nulitu“ napadnutého rozhodnutia odporcu, a to z dôvodu, že rozhodnutie nebolo podpísané vedúcou Centra právnej pomoci, nakoľko táto námietka zostala zo strany súdu prvého stupňa nezodpovedaná.

Podľa § 226 OSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, s poukazom na vyššie uvedené, zrušil podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ a h/ OSP a § 250l ods. 2 OSP napadnutý rozsudok a vec podľa § 221 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci (§ 224 ods. 3 OSP v spojení s ustanovením § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.